

De Sophia-Augusta Stichting.

Door een behangen deur, oorspronkelijk de toegang tot een kast, die op een geheimzinnige wijze geopend kon worden door een veer, verborgen in den hoekpilaster, die op ons plaatje te zien is, komt de bezoeker in een deel van die gang, dat mede overgebracht is.

Echt XVIIIe eeuwsch Amsterdamsch is die gang.

Heerlijk geaderd marmer op den vloer en langs den onderkant der wanden. Aan het einde een marmeren trap van 5 treden met een gebeeldhouwd harpstuk, die naar een

TRAPPENHUIS IN DEN TRANT VAN LODEWIJK XV.

bordes voert, waar oorspronkelijk de toegang tot de pas verlaten zaal gevonden werd, ter plaatse waar nu een fraaie stoeltjesklok den tijd aanwijst. Recht over den marmeren opgang een mahoniehouten beglaasde deur, waardoor men in de bovenvermelde orgelzaal kwam. Boven deze deur een marmeren vrouwenbuste in een nis, omgeven met frisch geboetseerd lofwerk, dat met muur en al uitgebroken is, om het over te kunnen brengen.

Van het bordes voert een fraaie wenteltrap omhoog, waarvan de leuning gedragen wordt

door gebeeldhouwde mahoniehouten stijlen, waarvan er geen twee hetzelfde zijn.

De buitenbouw van de trap liep oorspronkelijk langs den wand van een beglaasden uitbouw op de binnenplaats en had dus een leuning eenvoudig met muurhouvasten bevestigd. Hier loopt de buitenbouw gedeeltelijk vrij en bewijst dat er ook nu nog Nederlandsche beeldhouwers te vinden zijn, in staat werk te leveren, dat gezien mag worden naast dat van hen, die honderdvijftig jaar geleden de stijlen van den binnenboom sneden.—

Het feit, dat in onze dagen alleen bij zeer hooge uitzondering zooveel smaak, kunst en weelde worden toegepast in de gang van een burgerwoonhuis, zou hier aanleiding kunnen geven tot een verheerlijking van de vaderen, die langs de Heeren- en Keizersgrachten de indrukwekkende woonhuizen bouwden, die achter hun statige gevels zooveel degelijke pracht verbergen, als waarvan hier een zaal en een bijbehorende gang getuigenis afleggen.

En toch — die verheerlijking zou in menig opzicht geheel onverdiend wezen.

Wie onaangenaam getroffen werd, toen het doorbreken van de Raadhuisstraat het noodig maakte, dat zoovele rijke huizen, afkomstig uit den tijd van Amsterdam's grootsten bloei, verdwijnen moesten en het vallen dier deftige gevels met leede oogen heeft aangezien, zou misschien in zijn illusien wel ietwat teleurgesteld zijn geweest, indien hij van te voren al die ter dood veroordeelde achter elkander, van kelder tot zolder, opgenomen had. Het zou hem gebleken zijn dat de vaderen menige eigenschap misten, die hun maar altijd door ten onjuiste wordt toegedacht.

Zij waren niet degelijk, zij waren niet oprecht.

In hun hoedanigheid van rijk geworden opkomelingen hadden zij een zekere onbeholpenheid, die hun nu als eenvoudigheid wordt aangerekend.

In hun hoedanigheid van kooplieden waren zij echte reclamemakers.

Dat bewijzen hun huizen.

Prachtige voorgevels, desnoods geheel van hardsteen, hooge stoepen, prachtige deuren — voor de voorbijgangers.